

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R. - N., a.s.**, so sídlom v S., IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. A. & P., s.r.o., so sídlom v T., proti žalovanému **J. M.**, bývajúcemu v R., **o zaplataenie 2 081,10 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp.zn. 2 C 22/2007, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. júna 2008 sp.zn. 10 Co 365/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok rozsudkom z 19. septembra 2007 č.k. 2 C 22/2007-38 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 62 695,50,- Sk spolu s 0,1 % úrokom z omeškania denne zo sumy 8 724,- Sk od 8. júna 2006 do zaplataenia, zo sumy 8 724,- Sk od 8. augusta 2006 do zaplataenia, zo sumy 8 724,- Sk od 8. septembra 2006 do zaplataenia, zo sumy 8 724,- Sk od 8. októbra 2006 do zaplataenia, zo sumy 970,50 Sk od 22. júla 2006 do zaplataenia, zo sumy 657,- Sk od 22. augusta 2006 do zaplataenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 3 756,- Sk, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie a ustanovenia § 488, § 489, § 491, § 546, § 548, § 559 a § 517 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že došlo k riadnemu uzatvoreniu dohody o zabezpečení pohľadávky ručením, na základe ktorej žalovaný ako ručiteľ vyhlásil, že berie na seba voči žalobcovi ako veriteľovi povinnosť, že

uspokojí pohľadávku veriteľa na plnenie odplaty za podnájom a ceny za služby poskytované s podnájomom, vyplývajúce zo zmluvy o podnájme, pokiaľ tak neurobí dlžník v dohodnutej dobe splatnosti. V časti, ktorej žalobca žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 0,1 % denne zo sumy 26 172,- Sk, ktorá predstavovala zmluvnú pokutu, súd návrh žalobcu zamietol s odôvodnením, že nemožno žiadať úrok zo zmluvnej pokuty, pretože samotná zmluvná pokuta je nástrojom, ktorý dlžníka postihne v prípade, keď riadne a včas nesplátí svoj dlh. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. júna 2008 sp. zn. 10 Co 365/2007 v odvolaní napadnutej časti, v ktorej bol nárok žalobcu zamietnutý, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Výrok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 2 479,- Sk. Účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vo veci samej sa stotožnil so závermi okresného súdu a v časti výroku o náhrade trov konania odlišne od súdu prvého stupňa vyhodnotil mieru úspechu žalobcu v konaní. Z hľadiska zamietnutia návrhu v časti o úrok z omeškania vo výške 26 172,- Sk od 18.10.2006 predstavoval neúspech žalobcu v 17 % - ách, úspech v 83 % - ách, to v pomere úspechu a neúspechu predstavuje 66 % úspechu, čo v konkrétnostiach prípadu činí 2 479,- Sk. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1. O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie a žiadal, aby dovolací súd v zmysle § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a zároveň rozhodol aj o trovách odvolacieho a dovolacieho konania tak, že ich náhradu mu prizná v plnej výške. Dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v časti, v ktorej odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a v časti, v ktorej odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo taký rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z rozsudkov uvedených v označených zákonných ustanoveniach.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným

sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu uvedených väd konania dovolací súd nezistil.

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý ale možno uplatniť iba vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Dovolanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno v dovolacom konaní podrobiť napadnuté rozhodnutie vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže žalobca napadol dovolaním rozsudok krajského súdu v celom rozsahu, k tej časti dovolania, ktorou je napadnutý aj výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, je potrebné uviesť, že táto časť dovolania smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď

rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 ale neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a *o trovách konania*, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Predmetné ustanovenie teda vylučuje prípustnosť dovolania žalobcu proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. vyvodit' a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižšieho stupňa bolo postihnuté vadami uvedenými v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnému účastníkovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. septembra 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Emília Kišacová